

בפּטפּוט עד שְׁתַּבּא אַמוּ. כִּף
עוֹשֶׂה אוֹתָהּ הַרוּחַ. וּפְעָמִים רַבּוֹת
שְׁהוּא שְׁלִיחַ שֶׁל אוֹתָהּ הַרְשָׁעִית,
וְהוֹרְגַת אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (קהלת ד)
וּמִיַּד עֲשָׂקִיָּהֶם כַּח, וְלֹא כְּמוֹ
שְׁאַתָּם אוֹמְרִים, אֲלֹא אוֹתוֹ כַּח
שֶׁל אוֹתָהּ רוּחַ. וְעַל זֶה פְּעָמִים
כְּתוּב בַּפְּסוּק הַזֶּה וְאִין לָהֶם מְנַחֵם
- אַחַד מַלְלִית הַרְשָׁעָה, וְאַחַד
מֵאוֹתָהּ הַרוּחַ.

אִי סָבָא, עֵתָה יֵשׁ לָךְ רַחֲמִים,
וְאַתָּה מְדַבֵּר כְּמִי שֶׁלֹּא רָאָה אֱלוֹ
הַיּוֹצֵאִים לְקָרֵב, הַרִי כְּלָם בְּשִׁלּוּם
עַמְךָ. עֵתָה מִכָּאן וְלַהֲלָאָה לֹא
אֶפְשָׁט מְעַלִּי כְּלֵי הַקָּרֵב בְּעֵבוּר
שְׁאַזְכִּיר שְׁמִי.

אוֹתוֹ חֲטָאת רַבִּין עוֹמֵד עַל הַפְּתַח
כְּמוֹ כְּלָב. בְּזִמְנֵן שֶׁהַקּוֹל הַאֲחֵרוֹן
שֶׁנּוֹתְנָת הָאִשָּׁה יוֹצֵא, הוּא מְדַלֵּג
מֵעַל הַפְּתַח וְעוֹבֵר מִשָּׁם וְהוֹלֵךְ
אֲחֵרֵיהֶּ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלַח מִפְּתַח
אַחַד שְׁלוֹ, וְהַקּוֹל פּוֹרֵחַ, וְהַמִּפְתָּח
בָּא, וְהַנְּחָשׁ הוֹלֵךְ אַחֵר הַקּוֹל
שֶׁהוּא יוֹצֵא לְעוֹלָם, וְעַד הַהֵר
שֶׁבִּבְטָן הוֹלֵךְ וּמְכַשְׁכֵּשׁ, עַד הַזְּמַן
שֶׁמִּתְנַקֵּית מֵאוֹתָהּ הַזְּהֻמָּה שֶׁל
נְשִׁיכוֹת הַנְּחָשׁ הַרְעֵ. וְהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְסַבֵּב סְבוּבִים וְעוֹשֶׂה
מַעֲשִׂים כְּרְאוּיֵי.

וְכֵּן זֶה מִשּׁוּם שְׁאוֹתָהּ הַבְּטָן
נִדְחָתָהּ. הַרִי וּדְאֵי שְׁנִדְחָתָהּ מֵאוֹתָהּ
הַבְּטָן, וְאִין לוֹ חֵלֶק, וְנִדְחָתָהּ
מֵהַבְּטָן שֶׁלְמַטָּה שֶׁל שְׁאָר נְשׁוֹת
הָעוֹלָם. שְׁאָף עַל גַּב שְׁעוֹשֶׂה
צַעַר, לֹא נִתְּנָת לוֹ רְשׁוּת לְשַׁלֵּט
בָּהֶם. וְאִיזוֹ בְּטָן נִתְּנָת לוֹ וְשׁוֹלֵט
עָלֶיהָ? אוֹתָהּ הַבְּטָן שֶׁל הַסּוּטָה,
שְׁכָתוּב (במדבר ה) וְצָבְתָהּ בְּטָנָהּ.
מִשּׁוּם שֶׁבִּבְטָן הַזֶּה עוֹשֶׂה כֵּה
נְקָמוֹת כְּרִצּוֹנוֹ, וְהַבְּטָן הַזֶּה הוּא
שְׁלוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לוֹ

פְּאַתְתָּא דְּפַקִּידַת בְּרָא לְאַתְתָּא אַחְרָא,
וּמִפְּטַפְטָת לִיָּה וְחַיִּיכַת לִיָּה, בַּפְּטַפּוּטָא עַד
דְּתִיתִי אַמִּיָּה. כִּף עֲבָדָא הַאי רוּחָא. וּזְמַנִּין
סְגִיָּאִין, דְּאִיהוּ שְׁלִיחָא דְּהֵיָא חַיִּיבָתָא,
וְקִטְלָא לִיָּה, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (קהלת ד) וּמִיַּד
עוֹשָׂקִיָּהֶם כַּח. וְלֹא (דף קי"א ע"ב) כְּמָה דְּאַתּוֹן
אַמְרִין. אֲלֹא הֵהוּא כַּח דְּהֵהוּא רוּחָא, וְעַל דָּא,
תְּרִין זְמַנִּין פְּתִיב בְּהַאי קְרָא, וְאִין לָהֶם מְנַחֵם.
חַד מַלְלִית חַיִּיבָתָא, וְחַד מֵהֵהוּא רוּחָא.

אִי סָבָא, הַשְׁתָּא אִית לָךְ רַחֲמִין, וְאַתְּ מְשַׁתְּעִי,
כְּמָאן דְּלֹא חֲמִית אִינוֹן מְגִיחֵי קְרָבָא, הָא
כְּלָהוּ בְּשִׁלְמָא עַמְךָ. הַשְׁתָּא מִכָּאן וְלַהֲלָאָה,
לֹא אַעֲדִי מְנַאי מְאֹנֵי קְרָבָא בְּדִיל לְאַדְכְּרָא
שְׁמִי.

זֶהוּא חֲטָאת רוּבִין, קָאִים עַל פְּתַחָא כְּכַלְבָּא.
בְּזִמְנָא דְּקָלָא בְּתַרְיִיתָא, דִּיְהִיבַת אַתְתָּא,
נְפִיק, אִיהוּ דְּלִיג מֵעַל פְּתַחָא וְאַתְעֵבֵר מִתְּמָן,
וְאִזִּיל אֲבַתְרָהּ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא
בְּרִין הוּא שְׁדַר חַד מִפְּתַחָא דִּילִיָּה, וְקָלָא
פְּרָחָא, וּמִפְּתַחָא אַתְיָא, וְחוּיָא אִזִּיל בְּתַר קָלָא
דְּהוּא נְפִיק לְעֵלְמָא, וְעַד טוֹרָא דְּבִטְנָא אִזִּיל,
וּמְכַשְׁכֵּשָׁא, עַד עֵידִן דְּאַתְנַקִּיאַת, מֵהֵהוּא
זוֹהֲמָא, דְּנְשִׁיכִין דְּחוּיָא בִישָׁא. וְקוּדְשָׁא בְּרִין
הוּא, מְסַבֵּב סְבוּבִין, וְעֵבִיד עוֹבְדִין פְּדִקָּא
יָאוּת.

וְכֵּן דָּא, בְּגִין דְּהֵהוּא בְּטָן אַתְדִּחִיא. הָא וּדְאֵי,
אַתְדִּחִיא מֵהֵהוּא בְּטָן, וְלִית לִיָּה חוּלְקָא,
וְאַתְדִּחִי מִבְּטָן דְּלַתְתָּא, דְּשְׁאָר נְשִׁין דְּעֵלְמָא
דְּאָף עַל גַּב דְּעֵבִיד צַעַר לֹא אַתְיָהִיב לִיָּה רְשׁוֹ
לְשִׁלְטָאָה בֵּיהּ. וּמָאן בְּטָן אַתְיָהִיב לִיָּה,
וְאִיהוּ שְׁלִיט עָלֶיהָ. הֵהוּא בְּטָן דְּסוּטָה,
דְּכַתִּיב, (במדבר ה) וְצָבְתָהּ בְּטָנָהּ, בְּגִין דְּהַאי בְּטָן,
עֵבִיד בֵּיהּ נוֹקְמִין לְרַעוּתֵיהּ, וְהַאי בְּטָן דִּילִיָּה

אִיהוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִין הוּא

בשביל שלא ידחה מהכל. עכשו, אהובים שלי, הקשיבו. לא ראיתי אתכם ודברתי עמכם, (קהלת א) כל הדברים יגעים, לא יכול איש לדבר, אפלו דברי התורה הם יגעים.

כתוב (בראשית לה) ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו, וכתוב וירא פי לא יכל לו ויגע בכף ירכו. ואותה ירף שהרויח מיעקב. ואותה הירף בחלשתה עד שבא שמואל. מה זה בחלשה? שלא משך נבואה. כשבא שמואל, נטל אותה ירף והעלה אותה מאותו מקום וחסף אותה ממנו, ומאותו זמן העברה ממנו ולא היה לו חלק בקדשה כלל.

הקדוש ברוך הוא לא קפח ולא דחה אותו מן הכל, משום ששמואל נטל את הירף שלו, אלא נתן לו חלק אחד, ומהו? נתן לו אותה ירף ובטן של הסוטה תמורת אותה ירף ובטן שהעביר ממנו, ולכן את שניהם נתן לו הקדוש ברוך הוא להיות המקום הקדוש פנוי מכל טמאה.

ולנפול ירף. מה זה ולנפול? ונפלה ירכה היה צריך להיות! ולצבות, וצבתה היה צריך להיות! אלא כמי שזורק עצם לפלג ואומר לו: טל את זה לחלקך. ומהכל לא הרע לפניו אלא שגזלו (שהוציא) ממנו ירף, משום שהוא יגע והתעני עליה והרויח אותה והוציא אותה ממנו. ולכן הקדוש ברוך הוא הפיל לו את העצם הזו של הסוטה והוציא אותו לו, כמו שאמרנו, ובזה הוא רוח ושמה.

כל אותן המרכבות והסיוע שלו תמיד רוצים ירף, והולכים בתשוקה אחריה, ומשום כף הברפים של הרבנים צפים, וזה מן זה. שכל התשוקה שלהם אחר

יהיב ליה בגין דלא אתדחי מפלא. השתא רחימין דילי, אציתו. לא חמינא לכו, ומלילנא לכו. (קהלת א) כל הדברים יגעים, לא יכיל איניש למלא, אפילו מלין דאורייתא יגעים אינון.

בתיב, (בראשית לב) ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו, וכתוב וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו. והוא ירף דרווח מיעקב. והוא ירף בחלישו דיליה עד דאתא שמואל. מאי בחלישו דלא משיף נבואה. פד אתא שמואל, נטל ההוא ירף, וסלקיה מההוא אתר, וחסף ליה מניה, וממההוא זמנא אתעדי מניה, ולא הוה ליה חולקא בקדושה כלל.

קדשא ברוך הוא לא קפח, ולא דחי ליה מפלא, בגין דנטל שמואל ירף דיליה, אלא יהיב ליה חולקא חדא. מאי איהי. יהיב ליה ההוא ירף ובטן דסוטה, חלף ההוא ירף ובטן, דאעדי מניה. ועל דא תרווייהו יהיב ליה קדשא ברוך הוא, למיהוי אתרא דקדשא פנוי מפל סאבותא.

ולנפול ירף. מהו ולנפיל, ונפלה ירכה ולצבות, וצבתה ירכה מיבעי ליה. אלא, פמאן דאשדי גרמא לכלבא, ואמר ליה, טול האי לחולקך. ומפלא לא אבאיש קמיה, אלא דגזלו (ס"א דאפיקו) מניה ירף, בגין דאיהו יגע ולא עליה, ורווח ליה ואפיקו ליה מניה. ועל דא, קדשא ברוך הוא אפיל ליה, גרמא דא דסוטה, ואפיק ליה פדקאמרן, ובדא איהו רוי וחדוי.

כל אינון רתיכין וסייעתא דיליה, בעאן תדיר ירף, ואזלי בכסופא אבתריה. ובגין דא, הגי ברכי דרבנן דשלהי, מן דא איהו. דכל פסופא דלהוין, בתר ירף איהו, וכל שפן ירף